

NYÁRI ÜZENET

Kiadja:

2014

A Leányfalui Római Katolikus Szent Anna Plébánia
2016 Leányfalu, Szent Imre herceg útja 14. Telefon: (26) 383-091

Az aratás öröme

Aranysárgába boruló búzaföldek látványa mindig örömmel tölti el az embert, lelke mélyén benne látja az Isteni Gondviselést, Isten határtalan szeretetét. E nehéz munka megtanítja az embert az alázatra, hogy egyedül az ember itt kevés, szüksége van az Isten segítségére.

Aki kitart, az elmondhatja a zsoltárossal: akik könnyek közt vetnek, majd ujjongva aratnak. Aki sírva indul, amikor vetőmagját viszi, ujjongva hozza majd kéréit.

Kedves Testvérek! Az aratás szépsége megtanította az embereket az Istenbe vetett bizalomra, az anyaföld szeretetére, és egymás iránti tiszteletre, mely közösséggé kovácsolta az embereket, mert tudták, hogy egymásba való kapaszkodás nélkül elvesznek.

A mai ember mindent magától értetendőnek tart. Nem gondol bele életének lelki oldalába, csak szoroz, megoszt, megéri vagy nem ezen elvek mentén élni. Ha nincsenek közösségek, nincs, akibe belekapaszkodjon az ember, nagyon sokszor teljesen egyedül marad.

MS mester: Mária és Erzsébet találkozása

Hiányzik a közösségben való öröm megélése, az egymás iránti felelősség, a jó szó, a tisztelet és a becsület. Sajnos kikopnak e fogalmak a mindennapi életünkből. Új divatok vannak, új fogalmak, csak sajnós üresek, érzéketlenek és magányosak. Nincsenek igazi találkozások, igazi örömök egymás iránt, minden olyan hivatalos, vagy fellengzős.

De sokat lehetne tanulni abból a találkozásból, ami kétezer évvel ezelőtt történt: Mária látogatása Erzsébetnél, népiesen Sarlósboldogasszony ünnepéből.

Átélni a találkozás örömét, ahogy Mária és Erzsébet tette, az egymásra odafigyelés ajándékát, a befogadás kegyességét, amely megtanít egymást szeretni és elfogadni, hogy krisztusi életünkből öröm és áldás fakadjon közösségeink számára.

Igen, ahhoz, hogy az aratás öröme kísérjen bennünket életünk minden napján, hogy érezzük, az Isten mennyire szeret minket, elengedhetetlen hívő emberként megtanulnunk a Szűzanyától azt a hivatást, amit Ő elfogadott és megélt. Krisztust hordozó hivatás, szolgáló szeretet, s végül az Ő mindig hálás szíve.

Szalay Zoltán atya

Evangelium Szent János szerint (Jn 6:26-29,44-47,57-65)

„Bizony, bizony, mondom nektek – felelte Jézus – Nem azért kerestek, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. De ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre. Ezt az Emberfia adja nektek, aki mellett maga az Atya tett tanúságot.”

Erre megkérdezték tőle: „Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot vigyünk végbe?”

„Az tetszik Istennek – válaszolta Jézus –, ha hisztek abban, akit küldött. Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki küldött, nem vonzza, s én feltámasztom az utolsó napon. Megírták a próféták: Mindnyájan Isten tanítványai lesznek. Mindenki, aki hallgat az Atyára és tanul tőle, hozzám jön. Nem mintha valaki is látta volna az Atyát, csak aki az Istentől van, az látta az Atyát.

Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van. Engem az élő Atya küldött, s általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik. Ez a mennyből alászállott kenyér nem olyan, mint az, amelyet atyáitok ettek és meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, az örökké él.”

Ezeket mondta, amikor Kafarnaumban, a zsinagógában tanított. Tanítványai közül, akik ezeket hallották, többen azt mondták: „Kemény beszéd. Ki hallgatja?”

Jézus tudta, hogy tanítványai méltatlankodtak miatta, azért így szólt hozzájuk: „Botránkoztok rajta? Hát ha majd azt látjátok, hogy az Emberfia fölmegey oda, ahol azelőtt volt! A lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit. Hozzátok intézett szavaim lélek és élet, de vannak közöttetek, akik nem hisznek.” Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, kik nem hisznek, és ki fogja elárulni. Aztán így folytatta: „Azért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha az Atya meg nem adja neki.”

*...akinek szívében a
Szentháromság lángol...*

Húsvéti képek

Nagyszombati szertartás

Nagyszombat, Feltámadási körmenet

A húsvéti ünnepekört idézik az fenti képek. A szertartásokban szerepet vállaló egyházközségi tagoknál lassú generációváltás kezdődött, ami öröndetes. A fiatalabb generáció bekapcsolódása ezekben a szerepvállalásokba az egyházközség életének továbbvitelét jelenti.

Elsőáldozás

Az idén négyen voltak elsőáldozók. Testben, lélekben felkészültek a gyerekek életük egy nagy eseményére. Kívánjuk nekik és imádkozzunk érte, hogy ez ne egy esemény legyen számukra, hanem folytatólagos katolikus életüknek egy állomása, amelyet követ a rendszeresség, életük szakrális berendezése.

Úrnapja, az oltáriszentség ünnepe

Az Úrnapján, mivel sok héttel húsvét utánra esik, már bizonyosan virágzó természet vesz körül bennünket. Ezt a szépséget viszik a fiatal és idősebb hívek az Úr útját megdíszíteni a körmeneten és a kis oltárok sátraiba. Örvendetes, hogy nálunk nem egymás közti verseny van, kinek a sátra szebb, hanem minden sátorépítő csapat az érkező Oltáriszentségnek hódol a sok munkával, a kis kápolnák szépítésével.

Találkozás Jézussal az Oltáriszentségben

Református családban nőttem fel, s bár a vallásomat gyakoroltam, de a felekezetek tanításbeli különbségei miatt az Oltáriszentség létezéséről soha nem hallottam. Talán az isteni gondviselésnek köszönhetem, hogy egy római katolikus férjet kaptam társul. Így indultam el tudtomon kívül és Isten kegyelméből azon az úton, ahol a legmértősebb Oltáriszentséget megismerhettem. Ennek a történetét szeretném most megosztani az olvasóval.

Férjemmel kezdtem el szentmisékre járni. Kezdetben nem értettem miért kell térdet hajtani, mikor a katolikus templomba belépünk, s mivel én reformátusnak éreztem magam, ezt nem is gyakoroltam. Egy alkalommal katolikus lelkigyakorlaton vettem részt, s mikor a programban a szentségimádás szerepelt, nem mertem bemenni, mert nem tudtam és nem értettem mit imádnak ott a többiek. A református egyház tanítása szerint ugyanis egyedül Istent szabad imádni, így jobbnak találtam, ha távol tartom magam ettől a programtól. Később, mikor kezdett kellemetlenné válni, hogy rajtam kívül mindenki letérdel a katolikus templomban, én is letérdeltem, de ilyenkor mindig a Mennyei Atyára gondoltam és öelötte hajtottam térdet.

Kezdetben még azt sem hallottam és tudtam, hogy Jézus valóságosan jelen van a templom tabernákulumában, de ha mondta volna is valaki, nem lett volna hitem akkor mindezt megérteni és elfogadni. Valami halvány fény az Oltáriszentségről akkor kezdett el derengeni előttem, mikor egy másik alkalommal ugyanazon a helyen vettem részt egy ugyanolyan lelkigyakorlaton, és akkor már volt bátorságom beülni a szentségimádásra. Lesz, ami lesz, kipróbálom- gondoltam. Még mindig nem tudtam, hogy Jézus valóságosan jelen volt azon a helyen, de valamit megéreztem abból a légkörből, ami ott körülvett: éreztem, hogy valamivel több és jobb van ott jelen, de nem tudtam, hogy mi az.

Aztán egy úrnapi körmeneten kaptam meg azt a kegyelmet, hogy felismerhettem valójában ki is az, akit a pap a szentségtartóban körbevisz, felemel, és akivel megáld minket. Mint mikor egy nyíl belehasít az ember testébe, úgy érkezett az elmémbe és szívembe a csodálatos felismerés, hogy Jézus valóságosan jelen van a Szentostyában. Innentől kezdve már nem volt nehéz letérdelnem, mikor a templomba érkeztünk, mert már tudtam, hogy ki előtt térdelek le.

Isten kegyelmi munkájának több évbe telt, mire engem erre a felismerésre eljuttatott. S innentől kezdve éreztem, én is vágyat arra, hogy magamhoz vehessem Krisztus testét. Egyre fájdalmasabb volt úgy kijönni a templomból, hogy felekezeti hovatartozásom miatt én nem vehettem részt a szentáldozásban. Az akadály elgördítése után így lettem én nem hagyományos értelemben vett elsőáldozó, majd további áldozó, mára pedig napi áldozó. Napi kenyermé vált az úr Jézus teste, s ha valami miatt mégis ki kell hagynom a napi szentmisét, nagy hiányérzet marad bennem.

És Isten itt még nem állt meg. Egy csodálatos világot nyitott ki előttem, amit az Oltáriszentség jelenlétében eltöltött csendességekben élhetek meg. A szentségimádástól kezdetben félt emberből csaknem az Oltáriszentség rajongójává váltam. Rájöttem, hogy Jézus nemcsak a szentáldozásban hív magához, hanem hív arra is, hogy magányában vele legyünk, hogy szánjunk arra is időt, hogy az Oltáriszentség előtt időzzünk, bár mikor, akár a munkás, és gonddal teli napjaink közepette is. S talán éppen akkor kellene a leginkább! Soha vissza nem térő és semmivel nem pótolható órák azok, amit az Ő Szent jelenlétében töltünk el. Csodálatos megélni azt, hogyha az ember időt szán rá, nemcsak békét és megnyugvást kap az Oltáriszentségben lévő Jézus jelenlétében, nemcsak a hála és dicséret és imádat szólal meg szívében, hanem sok kérdésére és bizonytalanságára is választ kaphat, sőt Jézus olyan mennyei ajándékokat tartogathat számunkra, amit sehol máshol, csak az ő valóságos és meghitt közösségében kaphatunk meg. Talán nem túlzás azt állítani, hogy az Egyház egyik legnagyobb kincse ma a tabernákulumban elrejtett Szentostya, Krisztus teste. S éppen ezért kell mindenekfelett tisztelnünk, megbecsülnünk és védenünk ezt a csodás, mennyből alászállott kenyeret.

Bár az Oltáriszentség titka egy végeláthatatlan és kimeríthetetlen mélység, melyet földi ember talán soha nem is ismerhet meg teljesen, hálás vagyok az Úrnak azért, hogy protestáns taníttatásom ellenére engem az Eucharisztia megismerésének az útján elindított, hálás vagyok a nagy kegyelmekért, melyet a Krisztus testével való egyesülésben megtapasztalhattam, hálás vagyok minden szent óráért, melyet az Ő legszentebb jelenlétében eddigi életemben eltölthettem. Olyan jó lenne elmondani minden olyan kereső embernek, aki ma Jézus után vágyik, hogy nem kell messzire mennie, hogy vele találkozhasson, mert ő jelen van minden szentmisén és jelen van minden katolikus templom tabernákulumában a nap 24 órájában. Semmi mást nem kell tenni, mit meglátogatni őt és szívünket teljesen megnyitni ez előtt a csodálatos mennyei ajándék előtt, hogy felismerhessük a vele való egyesülés örömét és nagyságát a szentáldozásban, és hogy időt szánva rá, az Oltáriszentségben, Őelőtte alázattal és teljes nyitottsággal leborulva tudjuk átvenni mindazokat a lelki ajándékokat, melyet ő ebben a személyes találkozásban elkészített a számunkra.

Azt a tiszteletet, melyet az Oltáriszentségben jelen lévő Megváltónk megérdemel, talán egy imádság sorai fejezik ki a legtalálósabban:

AZ EGÉSZ VILÁGON SZERESSÉK, DICSŐÍTSÉK, IMÁDJÁK, ÉS HÁLÁVAL TISZTELJÉK A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉGET, MOST ÉS MINDÖRÖKKÉ! ÁMEN.

dr. Fejes Judit

Ismét Olaszországban zarándokoltunk

Olaszország nemcsak kulturális látnivalókban bővelkedik, hanem szakrális helyszínek tekintetében is szinte kimeríthetetlen. A korábban már látott Róma és Umbria után az idén Észak-Olaszországot, azon belül Velencét, Ravennát, Veronát és Vicenzát választottuk úti célunknak. Ezúttal is közös szervezésben pilisszentkereszti hívó társainkkal.

...hajóval érkeve...

Szálláshelyünknek a Velence közelében lévő Jesolo üdülőhelyet választottuk, amely innentől napi útjaink kiinduló és végpontja is volt, és különösen Velence hajón való megközelítése céljából volt jó választás. Sokszor hallottuk, hogy a "lagúnák városát" hajóról érdemes meglátni. Igazat kell adnunk, a Szent Márk térenél kikötni és belecsöppenni Velence forrágatába, valóban nagy élmény.

A San Salvator templomba szerveztünk szentmisét, ám mint kiderült, azonos időre egy lengyel zarándokcsoporttal. Lelki vezetőink rugalmassága azonban különleges eseményé tette a közös szentmisét. A lengyel atya celebrálta a szertartást, Zoltán atya concelebrált és mondta a szentbeszédet, a lengyel

apácák pedig vezették az éneket, de mi is elénekeltük a 'Boldogasszony anyánk'-at. Lélekemelő volt!

Ezután nyakunkba vettük a várost. Fischer István társunk és barátunk számtalanszor vezetett már csoportokat itt, így nekünk is megmutatta a legfontosabb látnivalókat. Igaz, ehhez sokat kellett gyalogolni és csak rövid szakaszra vehettük igénybe Velence tömegközlekedését, a vaporettot.

Megérte a fáradságot a barangolás az öreg házak között, átkelni a lagúnák feletti kis hidakon, látni a vízen zajló életet, a közlekedés formáit. A Frari templom, a Rialto, a halpiac, a Söhajók hídjá, Colleoni zsoldosvezér lovas szobra, a San Giovanni e Paolo bazilika, a Dózse palota, a Szent Márk bazilika, felsorolni is nehéz a sok látnivalót.

Másnap Ravennába buszoztunk. Ismerve a bizánci császárság korabeli történetét, a velenceihez képest sok évszázaddal korábban sem volt kisebb a hatalomvágy, ennek ellenére a valódi értékek jelennek meg a művészek csodálatos alkotásain. Például a San Vitale bazilika építője az a Massimian püspök volt, akit szolgálataiért tett azzá a romlott életű bizánci Theodora császárné. A mozaikok varázslatos színe, fénye és az ábrázolt jelenetek nagy része Jézus életéről beszél, hozzá kapcsolódó személyeket és jelképeket mutat mindenkit megérintő hatással.

Ugyanez igaz a Galla Placidia 5. századi mauzóleumának képeire. Galla Placidia Theodosius római császár lánya volt, akinek viszontagságos életét követően Ravennára hosszabb időre béke köszöntött. A mauzóleum kívülről egyszerű téglapépület, belül azonban a legszebb kék színekben pompázó mozaikokat találunk. A jó Pásztort ábrázoló kép mennyezetén is ez a kék jelenik meg a minták között, de káprázatos egy másik boltozat aranycsillagos égboltja is, középen aranykereszttel.

A jó Pásztor

A Szent Zéno kapuja

Városcép

Szent Anasztázia

Szenteltvíztartó

A San Apolinare Nuovo bazilika, amely eredetileg pogány szentély volt, szintén gazdag mozaikokban.

A következő napon Veronát és Vincenzát fedeztük fel. Verona más benyomást tett a csoportra, mint Ravenna, mert más korból származó életet mutat épületeiben, templomaiban. Egy nap ebben a városban is csak arra elég, hogy benyomásokat szerezzen a látogató. A Szent Zéno bazilika a 4-5. századból származik, de sokszor építették újjá, vagy bővítették, majd a 19. század elejéig be is volt zárva rossz állapota miatt. Sok nevezetes részlete – mint a rozetta, amit szerencsekeréknek hívnak, vagy a bejáratokat díszítő kis szobrok, de talán leginkább az egyik bejárat kapun található 48 bronzplakett – valamint a templombelső és a templomhoz tartozó kerengő mind Verona egyik kiemelkedő látnivalójává teszik. A város nagyrészt épségben mutatja középkorból származó arculatát. Az idő szűke nem tette lehetővé, hogy alaposabban megismerjük, de a valóban szépséges Szent Anasztázia templom belefért a programba. Sokak tetszését elnyerte a szenteltvíztartókat hátukon viselő két alak.

Nevelős Géza

Amit még nem tudtunk a régi kálváriáról

Sokan emlékeznek még rá, hogy hajdan Pusztasándor atya vezetésével nagypéntekenként a régi kálváriánál járták a keresztutat. Nekem sajnos már nem volt részem benne, mivel a hetvenes években tartották az utolsó szertartást, lent a Kálvária utcában. Azonban néha eltűnődtem azon, hogy vajon miért van ilyen messze a templomtól, a „falutól” az a kálvária, abban az eldugott kis szűk zsákutcában?

Idővel azonban egyre többet megtudtam róla. Megtudtam, hogy egy régi leányfalusi családhoz köthető a létrejötte: Vitéz Pesthy – Müller József Leó gyártulajdonos, kormányfőtanácsos, litván főkonzul építette saját telkén felesége - egyes források szerint egyik fia - súlyos betegségéből való felgyógyulása emlékére és ajándékozta Leányfalu közösségének. Aztán megtudtam azt is, hogy ő, a hajdani huszárcapitány saját kezűleg festette a képeket, melyek a stációkban láthatóak és a stációk felett annak idején különleges „litván kereszt” állott és azt is, hogy e szakrális objektumot 1934-ben Shvoy Lajos székesfehérvári megyéspüspök szentelte fel. Mindezt természetesen sokan tudják a faluban, azonban találtam azóta néhány olyan információt is, amit eddig nem sokan ismerhettek.

A székesfehérvári püspöki levéltárban ugyanis három igen izgalmas dokumentumra bukkantam, melyek a kálvária építésének körülményeire is rávilágítanak. Egy levélváltásra, melyből kitűnik, hogy egykor ez az építkezés sem volt konfliktusoktól mentes... 1934. június 30-án Pesthy-Müller József levélben értesítette az egyházközséget, miszerint: „(...) *hites lelkem egész melegével ajánlom fel tehát Egyháznak a saját kezűleg olajba festett 14 állomásból álló Kálváriát, amelyet a tulajdonomat képező telekrészemen létesítettem. Parányi jele ez (...) hogy végtelen hálámat bemutathatok azért az isteni kegyelemért, amely nélkül e földi életet nem lehetne elviselni.*” Majd így folytatja: „*Természetes, hogy a Kálváriát összes tartozékaival, teljesen költségmentesen engedem át örökös használatra a katolikus egyházközségnek és csak az a kikötésem, hogy a használat ellenében az összes felépítményeket, képeket és keresztet karbantartsa és gondozza (...)*”

Egy másik levélből azonban az derül ki, hogy az egyházközség már régóta szeretett volna egy kálváriát létesíteni a temetőben, amelyre kész tervekkel is rendelkeztek, csak nem volt rá anyagi fedezet. Ebben a hiátusban rejtező lehetőséget fedezte az adakozó, ám az egyháztanáccsal nem egyeztetett, így ők nem is fogadták kitörő örömmel. Wabrosch Béla, akkori világi elnök levelében így fordult a litván főkonzulhoz: „(...) *ez ügyben mi most meg nem kérdeztünk (...) a közelben lévő remek fekvésű temető környezetével együtt már magában is áhítatra keltő és minden tekintetben megfelel Püspök Urunk és mindnyájunk – összes hívek – amaz óhajának, hogy temetőnk kultúráját és kultuszát tőlünk telhetőleg fejlesszük. Ezen indokból kérjük Méltóságodat, hogy kegyesen ajánlja fel a kálváriát részünkre és a mellékelt terv szerint elfogadva azt a temető főútja mentén felállítani méltóztassék. (...)*”

A helyzet komolyságára egy harmadik levél világít rá leginkább, melyben a plébánosi teendőket akkor ellátó Fekete Béla káplán fordul püspökéhez e szavakkal: „ (...) *Az az oka annak – amint látom most – hogy nem akarja az egyházközség átvenni a kálváriát, mert méltóságos Müller úr nem közölte velük korábban tervét és ebben némi mellőzést tulajdonítanak. Az biztos, hogy kissé távol van a falutól, de szép szembetűnő helyen. (...) A temetőben szép helye lett volna, de ott tényleg nem látogatták volna, mert az eldugott hely, ez pedig az országút mentén van és már a hajóról is messzire látszik. Kérem, Kegyelmes Atyám utasítsa az Egyházközséget, hogy vegye át. (...)*” A kialakult vitát végül tehát püspöki utasítás dönthette el. A történet végét pedig már ismerjük: a kiegyezés megtörtént. A kálváriát a falu teljes közössége élén, fényes papi kísérettel Shvoy Lajos székesfehérvári püspök szentelte fel 1934. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén. Nem is akárhogyan, hiszen a ceremónia olyan jelentős társadalmi eseménnyé vált, hogy arról még a Magyar Világhíradó is beszámolt, 80 évvel ezelőtt.

(A bejátszás megtekinthető a <http://filmhiradokonline.hu/watch.php?id=1154> linken.)

Adorján András

A búcsú napján Életfa pompázott a templom előtt

A hagyományoknak megfelelően az Anna-naphoz közelebb eső vasárnap, július 27-én ünnepeltük templomunk búcsúját. Azt, hogy hajdan miért választották éppen Szent Annát, Jézus nagyanyját kápolnánk védőszentjéül, sajnos nem tudjuk, azonban a választás mögött talán praktikus ok is megbújhatott: e szép ünnep éppen a nyár közepére esik.

Leányfalut pedig mint egykori üdülőtelepülést, ekkor jellemezte a legnagyobb pezsgés. Ez így van napjainkban is, de sajnos az utóbbi években a búcsú napjára nemcsak sok nyaraló, de égi áldás is érkezik. Nem volt ez másként idén sem, azonban a leányfalusi cserkészcsapat minden eshetőségre felkészülve ponyvák kifeszítésével igyekezett elijeszteni az esőt, sikerrel!

A szentmisét plébánosunk Szalay Zoltán atya és Szilágyi János, a Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház igazgatója koncelebrálta a hívek népes közönsége előtt, melyet a Szent Anna énekkar Mozart misés koncertje tett még emelkedettebbé, melyet az áldoztatás alatt a Palestrina Sicut cervus (42. zsoltár) zsoltármegzenésítése egészített ki.

A búcsú szertartás keretében a szokásoknak megfelelően ismét emléklappal köszönte meg Zoltán atya az elmúlt években nyújtott szolgálatot. Idén Csurgay Mihályné, Marika egyháztanács és karitás tag, valamint Nyíri Csaba polgármester volt a kitüntetett. Az egyházközségért és a templomért végzett munkájukat ezúton is köszönjük.

A szertartás után agapé keretében nyílt mód a hívek találkozására, délben pedig egy kerti grillebéddel köszönte meg Zoltán atya az egyháztanács tagjainak az éves munkát.

Történt mindez nyári napsütésben. Ám kora délután nem bírta tovább az ég, és heves zivatar szaladt végig Leányfalun, ami mély aggodalommal töltött el bennünket: vajon mennyire riasztja el a vendégeket a délutáni koncerttől? Vajon hiába volt a sok előkészület? Ám szerencsére öt órára nemcsak, hogy megszűnt az eső, de még a nap is kikandikált a felhők közül! Így a koncert kezdetére szép számmal, közel háromszázan foglaltak helyet a templom előtti nézőtéren.

A következő másfél óra a Magyar családnak köszönhetően az önfelelt szórakozásé volt.

Az Egyesült Államokban élő család három generációja, néptáncos és muzsikus barátokkal kiegészülve nyújtott magával ragadó produkciót. Mindannyian biznyságot nyertünk: attól hogy valaki külföldön, akár egy másik földrészen született és él is, még büszkén és tartalmasan megélheti nemzeti identitását. Bizony még példát is mutatva nekünk, itthoni magyaroknak.

Az Életfa Zenekart, Magyar Kálmán és feleség Vámosy-Mikecz Judit Amerikában született gyermekei alapították, 1987-ben. Magukat így jellemzik: „Az életet szimbolizáló fa, annak szerteágazó ágai, új hajtásai jelképezik legjobban a zenekar hivatását, a magyar kultúra és népzene életben tartását és tovább adását a következő generációnak, pont úgy, ahogyan ezt szüleiktől, tanítóiktól tanulták.” S valóban ezt láthattuk az előadáson is, ahol együtt muzsikáltak és táncoltak a csöppnyi gyermekek a felnőttekkel. A koncert után pedig táncbázzá alakult a tér, és akik kedvet kaptak táncrea is perdülhettek, avatott vezetés mellett.

A napot egy újabb szeretetvendégség zárta, finom borok, ízletes pogácsák mellett folyt a beszélgetés egészen sötétedésig. Elmondhatjuk, hogy idén is szép és emlékezetes nappal ültük meg búcsúját a mi kedves Szent Anna-templomunknak.

Mindenkinek köszönjük a részvételt, az adományt és a sok segítséget, amellyel hozzájárult e szép nap sikeréhez. Itt hívjuk fel a figyelmet a Pusztasándor Kulturális Alapítvány következő, nyárbúcsúztató programjára is: augusztus 24-én, vasárnap a Tabulatúra régizene-együttes fogja szórakoztatni a hallgatóságot a templom előtti téren.

Adorján András

Őszi zarándoklat Gyulára és környékére

Hazánk délkeleti sarkában barangolunk október 9-10-11 -én. Megismerjük és tapasztaljuk majd, hogy különösen viharos múltja van a vidéknek. A török 129 éves uralma, majd az azt követő 15 éves háború szinte elnéptelénítette ezt a tájat. Betelepítésekkel lehetett csak újra életet teremteni. Ezért a sok német és szlovák település. A 15. században épült vár, a nagyon kevés épségben maradt magyar erődítmények egyike, Gyula legismertebb látványossága. Sok egyéb mellett Erkel Ferenc szülőháza, az aradi tizenhárom vértanú itteni emlékei, a fürdő és annak környezete bőven ad látnivalót.

Szabadkígyóson a Wenckheim kastélyt tekintjük meg. Ez a család a vidék egyik legbefolyásosabb családja lett a terület újra benépesítését követően. Geszt a Tisza-családhoz kötődő település. A 19-20. század fordulóján a magyar történelemben fontos szerepet játszó családról emlékezhetünk meg itt. A fiatal Munkácsy Békéscsabán élt, az ő műveiből láthatunk jó néhányat az emlékházban.

A szentmisék rendje az évközi időben:

Kedd, csütörtök, péntek	8:00
Szombat, vasárnapi előmise	17:30
<i>október első szombatjától következő március utolsó szombatjáig elmarad!</i>	
Vasárnap szeptember 1-től	10:00
családok miséje	11:15

Minden hónap első vasárnapján 15:00 - 15:45 között litánia és szentségimádás

Gyónási lehetőség: szentmisék előtt fél órával, illetve előzetes megbeszélés szerinti időpontban. Idősek és betegek szentséggel való ellátása otthon, a hónap első péntekén, vagy előzetes megbeszélés alapján.

Római Katolikus Plébánia telefonszáma: 26/383-091 Cím: Szent Imre herceg útja 14.

Plébános: Szalay Zoltán atya

Ügyfélfogadás: kedd: 9:00-11:00, szombat 9:00-12:00, vagy előzetes telefonos megbeszélés szerint

Segítse egyházközségünket! Számlaszám: 64700083-10001679 (Takarékszövetkezet)